

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **R. W.**, **S. P.** i **T. W.**,
skazanych z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 26 listopada 2025 r.
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 17 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 68/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 25 lipca 2023 r., sygn. akt II K 140/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 1476 złotych, w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na korzyść R. W. jako jego obrońca ustanowiony z urzędu;**
- 3. zwolnić skazanych od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

W sprawie złożonej podmiotowo wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 25 lipca 2023 r., sygn. akt II K 140/21, S. P. został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od miesiąca września 2020 r. do miesiąca października 2020 roku w miejscowości B. przy ul. [...], aby K. S., R. W. oraz nieustalona z imienia i nazwiska osoba na strychu budynku wbrew przepisom ustawy wytworzyli w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci chlorowodorku mefedronu (4 metylometkatynonu) ułatwił swoim zachowaniem polegającym na uzgodnieniu miejsca z R. W. oraz zakupie wagi elektronicznej wytworzenie tej substancji o łącznej masie 5.700 g,
tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które – na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ww. ustawy – wymierzono kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec oskarżonego S. P. nawiązkę w kwocie 3000 złotych na rzecz Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii w W. ;
2. w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 4 grudnia 2020 r. w B. i W.1. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o masie 1000 g i kokainy o masie 100 g oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o masie 1500 g oraz 1000 tabletek 3,4 metylenodioksymetamfetaminy MDMA (ecstasy), przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stale źródło dochodu,
tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 §1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 56 ust. 3 ww. ustawy – wymierzono mu kary 4 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) orzeczono wobec oskarżonego S. P. nawiązkę w kwocie 5000 złotych na rzecz Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii w W.;

3. w dniu 16 czerwca 2021 r. w miejscowości O. gm. B.1. na ul. [...] wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o masie 1,508 g i chlorowodorku kokainy o łącznej masie 4,778 g oraz znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci soli chlorowodorku 3,4 metylenodioksymetamfetaminy MDMA (ecstazy) o łącznej masie 121,383 g i chlorowodorku mefedronu (4 metylometkatynonu) o masie 0,751 g, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec oskarżonego S. P. nawiązkę w kwocie 2000 złotych na rzecz Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii w W. .

Sąd I instancji, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny i w ich miejsce orzekł karę łączną 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego, który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) oraz rażącej niewspółmierności kary wymierzonej S. P. za trzecie z przypisanych mu przestępstw – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie S. P. od dwóch pierwszych przypisanych mu przestępstw, zaś w zakresie ostatniego – obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności do roku.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 68/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od tego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty:

I. naruszenie przepisów art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 EKPCz w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w ten sposób, że w składzie Sądu II instancji zasiadali sędziowie X. Y. oraz X.1 Y.1 , powołani na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa,

ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw;

II. rażące i mające wpływ na treść rozstrzygnięcia:

1. naruszenie przepisów postępowania – art. 7 k.p.k., polegające na przekroczeniu granic swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów w postępowaniu, mającym za przedmiot dokonanie weryfikacji wnioskowania Sądu I instancji, a nadto zatwierdzenie wnioskowania Sądu Okręgowego, dokonanego na niekorzyść oskarżonego w przedmiocie okoliczności, które nie zostały wykazane w postępowaniu karnym;
2. naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez niedokonanie przez Sąd II instancji oceny okoliczności wskazywanych przez K. S. w piśmie, które wpłynęło do Sądu po zamknięciu przewodu sądowego (data prezentaty: 19 lipca 2023 r.), nieuchylenie wyroku Sądu I instancji i nieprzekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, co skutkowało naruszeniem prawa skazanego do obrony i wydaniem orzeczenia z pominięciem istotnego materiału dowodowego;
3. naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 16 § 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k., polegające na nieuzasadnionym oddaleniu wniosku obrońcy o odroczenie terminu rozprawy apelacyjnej celem umożliwienia złożenia obrońcy S. P. wniosków dowodowych z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie, co skutkowało nierozpoznaniem istotnych okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla oceny wiarygodności K. S. i odpowiedzialności karnej S. P., a tym samym skutkowało pozbawieniem S. P. prawa do obrony i przeprowadzenia skutecznej argumentacji dowodowej przed sądem odwoławczym.

Na podstawie tych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do najdalej idącego zarzutu – wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., to przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, poczynawszy od uchwały trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNK z 2020 r., z. 2, poz. 7): „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Stanowisko to zostało powtórzone w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, w tym zwłaszcza w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22) oraz zostało potwierdzone w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyrok z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce, skarga nr 43447/19) oraz judykatach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. m.in. zob. wyroki TSUE w sprawach: C-585/18 i in., C-824/18, C-791/19, C-487/19).

Wprawdzie w kasacji dostrzeżono brak automatyzmu stwierdzania ww. bezwzględnej przyczyny odwoławczej w odniesieniu do wadliwości powołania sędziów sądów powszechnych, jednak nie wykazano, aby w odniesieniu do sędziów X. Y. i X.1 Y.1 zaszły tego rodzaju okoliczności, że wadliwość procesu ich powołania doprowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu konstytucyjnym i konwencyjnym. Wprawdzie pierwsza uchwała KRS z [...] 2018 r., dotycząca kandydatury sędziego X. Y. została uchylona, jednak kolejna, nr [...] nie została już zaskarżona, zaś argumentacja wyrażona w kasacji odnosi się do opiniowania innych sędziów oraz wyrażenia ogólnego i subiektywnego

stanowiska o braku jasności i przekonującego charakteru kryteriów, jakie zaważyły na jej treści, co wobec niewykazania okoliczności dotyczących drogi zawodowej samego sędziego nie daje podstaw do stwierdzenia szczególnej wadliwości powołania sędziego X. Y., co dopiero mogłoby stanowić podstawę do stwierdzenia uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Jeśli zaś chodzi o sędziego X.1 Y.1, to *de facto* jedynym podniesionym argumentem, jest to, że przystąpił on do procedury awansowej w czasie, kiedy sądy polskie oraz trybunały międzynarodowe wydały szereg orzeczeń dotyczących wadliwości trybu powoływania składu Krajowej Rady Sądownictwa po wejściu w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Fakt ten sam w sobie nie może jednak przesądzać o kwalifikowanej wadliwości powołania ww. sędziego. Jak już wspomniano, w zakresie analizowanej problematyki dotyczącej sędziów sądów powszechnych nie ma automatyzmu, ani cezury czasowej związanej ze stanowiskiem sądów krajowych i trybunałów międzynarodowych w zakresie oceny tzw. neoKRS. Zauważyć należy, że wspomniana wcześniej uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego nie zablokowała procedury obsadzania wolnych stanowisk sędziowskich, co *nolens volens* musiało się odbywać z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Przeciwnie stanowisko doprowadziłoby nie tylko do problemów kadrowych sądów wyższych instancji, ale także uniemożliwiłoby powoływanie nowych osób do korpusu sędziowskiego. O ile zatem fakt udziału w procedurze konkursowej po ugruntowaniu się linii orzeczniczej nt. wadliwości KRS może wspierać przekonanie o braku przymiotów bezstronności i niezawisłości przez danego sędziego, to jedynie sama ta okoliczność nie może prowadzić do takiej konstatacji.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów, w orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się, że: „kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o

charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17, LEX nr 2428223; LEX nr 2692803*).

Lektura uzasadnienia kasacji skazuje tymczasem, że argumentacja obrońcy skazanego w znacznej części ma właśnie charakter polemiczny, sprowadzając się do przedstawienia własnej oceny relacji procesowych K. S.. Co istotne, w ramach prowadzonego obszernego wyводу nie wykazano wadliwości Sądu odwoławczego w zakresie rozpoznania zarzutu dotyczącego tej części materiału dowodowego. Trzeba natomiast zauważyć, że Sąd odwoławczy odniósł się do stosownego zarzutu apelacji obrońcy S. P. na s. 3-5 uzasadnienia wyroku, wskazując niebezpodstawnie, że o przestępstwach popełnionych przez tego skazanego nie świadczyły tylko wyjaśnienia K. S., ale również inne dowody i ich wzajemne powiązanie ze sobą. W tym kontekście nie może dziwić brak wznowienia przewodu sądowego w wyniku nadesłania przez K. S. pisma, w którym – jak przyznano w kasacji – „przedstawia kolejną wersję zdarzeń objętych tym postępowaniem” (s. 16 kasacji). Wolno też zauważyć, że w nadzwyczajnym środку zaskarżenia, nie wykazano nawet, w jaki sposób te nowe informacje, gdyby uznać je za prawdziwe – rzutowałyby na kwestię odpowiedzialności karnej S. P..

Oczywiście chybiony jest również ostatni zarzut dotyczący prawa do obrony. Nie sposób bowiem uznać, że ustanowienie przez oskarżonego obrońcy z wyboru po ponad roku od wniesienia apelacji przez wyznaczonego mu obrońcę z urzędu miałyby determinować tok postępowania odwoławczego i prowadzić do odroczenia rozprawy apelacyjnej. Skazany, ustanawiając nowego obrońcę na krótko przed terminem rozprawy odwoławczej, musi mieć świadomość presji czasu i potencjalnego ograniczenia możliwości zakresu jego działania. Sąd zaś nie ma obowiązku wykazywania większej troski o prawa oskarżonego, niż on sam to czyni (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2009 r., III KK 330/08, LEX*

nr 491166). Warto też zauważyć, że skazany był już wcześniej karany, tym bardziej miał zatem wiedzę o elementarnych aspektach procesu karnego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążając Skarb Państwa.

[J.J.]

[r.g.]